

LISA
JACKSON

ZTRACENÉ
DUŠE

LISA
JACKSON

ZTRACENÉ
DUŠE

2013

Copyright © 2008 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2008 by Petra Pachlová
Cover design © 2013 by Radek Urbiš

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu LOST SOULS,
vydaného nakladatelstvím Kensington Books, New York 2008,
přeložila Petra Pachlová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Lukáš Foldyna
Korektura: Hana Pušová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-945-5

POZNÁMKA AUTORKY

Pro účely tohoto příběhu jsem si ve městě New Orleans vytvořila vlastní policejní oddělení a pozměnila některé policejní postupy.

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych poděkovala všem, kteří na této knize spolupracovali. Můj nakladatel John Scognamiglio, člověk s hlubokým pochopením, mi jako vždy s knihou pomáhal od chvíle, kdy byla jen zárodkem nápadu. S jeho přispěním jsem dokázala proměnit neurčitý koncept v celý příběh a neumím si ani představit, kolik hodin nad rukopisem strávil. Dřív než hotová kniha dorazila do New Yorku, pomáhala moje sestra, spisovatelka Nancy Bushová, s úpravami a zpracováním rukopisu – věřte mi, že je to úmorná dřina. V pozadí mi pak s výzkumem a reklamou pomáhal celý zástup lidí. Nikdy jim nemůžu dost poděkovat. Byli to: Ken Bush, Alex Craft, Matthew Crose, Michael Crose, Kelly Fosterová, Ken Melum, Roz Noonanová, Joan Schulhaferová, Mike Sidel, Larry Sparks a Niki Wilkinsová. Pokud jsem na někoho zapomněla, moc se omlouvám. Mohu to svést na stáří?

Prolog

VYSOKÁ ŠKOLA VŠECH SVATÝCH BATON ROUGE, LOUISIANA PROSINEC

Kde to jsem?

Ryleeno tělo ovanul ledový vítr.

Naskočila jí husí kůže.

Otřásla se, zamrkala a snažila se proniknout proměňující se temnotou, chladnou černou prázdnotou s tlumenými body červeného světla zahalenými zvedající se mlhou. Mrzla, napůl ležela na nějaké pohovce a...

Ach bože, jsem nahá?

Byla to pravda?

Ani náhodou!

Přesto cítila měkký samet pod nohama, zadkem i rameny, kde se dotýkala vyvýšeného opěradla pohovky.

Mozkem jí projela ostrá jehla strachu.

Pokusila se pohnout, ale její paže ani nohy se nehnuly. Dokonce nedokázala ani otočit hlavou. Obrátila oči vzhůru a pokusila se zadívat na strop toho zrůdného tmavého sálu s podivným červeným světlem.

Uslyšela tiché zakašlání.

Cože?

Nebyla sama?

Snažila se trhnout hlavou směrem ke zvuku.

Ale nepodařilo se jí to. Hlava jí spočívala na pohovce.

Pohni se, Rylee, vstaň a hni se, do prdele! Další zvuk. K uším jí dolehlo zaskřípění boty na betonu – nebo na něčem tvrdém.
Vypadni odsud, vypadni teď hned. Tohle je tak zatraceně divný.

Napínala uši. Měla dojem, že zaslechla tichounký šepot přicházející ze stínů. Co to sakra bylo?

Žaludek se jí sevřel novým strachem. Proč se nemohla pohnout? Co se to pro všechno na světě dělo? Pokusila se promluvit, ale nedokázala vyslovit ani hlásku, jako kdyby měla zmrzlé hlasivky. Horečnatě se kolem sebe rozhlížela, oči se jí sice pohybovaly, ale hlavou nepootočila ani o kousíček.

Srdce jí bušilo a navzdory chladnému vzduchu se začala potit.

Tohle byl sen, ne? Hrůzná noční můra, ve které se nemohla hýbat a ležela na sametové pohovce nahá jako v den, kdy se narodila. Zdálo se, že gauč je maličko vyvýšený, jako kdyby se ocitla na podivném jevišti nebo nějakém stupínku a ve stínech okolo se skrývali lidé coby neviditelné publikum.

Hrdlo se jí stáhlo hrůzou.

Zmocnila se jí panika.

Je to jen sen, na to nezapomínej. Nemůžeš mluvit, nemůžeš se hýbat, všechno to jsou typické příznaky noční můry. Uklidni se, vytěsni to ze své mysli. Ráno se vzbudíš...

Ale nedokázala potlačit představy běžící jí myslí, protože něco tu nebylo tak docela v pořádku. Celá tahle scéna byla hrozně, hrozně divná. Ještě nikdy, když ji dělala noční můra, se jí nezdálo, že by snad snila. A všechno vypadalo tak opravdově, tak skutečně, že pochybovala o logičnosti svých úvah.

Co si pamatovala..., ach bože, bylo to včera večer..., nebo jen před pár hodinami? Vyšla si na skleničku s novými přáteli z vysoké školy, takovou skupinkou, která vyznávala subkulturu gothů a upírů..., ne, ne..., trvali na tom, že se jedná o *vampýry*. Díky tomu starodávnému výrazu to snad mělo vyznít skutečněji nebo co. Hodně se o tomhle kultu šušovalo, padaly různé výzvy a pilo se rudé martini, o kterém ostatní tvrdili, že bylo potřísněno opravdickou lidskou krví. Jednalo se o nějaký „obřad zasvěcení“.

Rylee jim nevěřila, ale chtěla být součástí jejich kroužku, a tak přijala jejich výzvy, vyhověla jim... a teď..., teď byla omámená. Něco jí přimíchali do pití, ne krev, ale nějakou příšernou psychedelickou drogu, po které má halucinace – tím to bylo! Copak si nevšimla nepatrného zaváhání, když jí podali krvavě rudé mar-

tini a vtiskli jí stopku skleničky do prstů? Copak necítila jejich vzrušení, dokonce strach, když nápoj pomalu neupíjela, ale okázale ho do sebe hodila?

Ach bože...

Tohle zasvěcení – které jí připadalo tak trochu jako žert – se nebezpečně a nepředvídatelně zvrátilo. Vybavovala si, jak nejasně souhlasí s tím, že bude součástí „představení“. Vypila falešnou „krev“ ve skleničce na martini a ano, opravdu měla pocit, že tyhle upíří záležitosti, do kterých byli její nově nabytí přátelé celí žhaví, jsou celkem fajn, ale jejich řeči rozhodně nebrala vážně. Jen si myslela, že jí vymývají mozek a zkoumají, jak daleko zajde...

Ale pár minut po vypití nápoje se začala cítit podivně. Víc než opilá, úplně mimo sebe. Pozdě si uvědomila, že do martini nasykali silnou drogu a že začíná ztrácet vědomí.

Až teď.

Kolik času uplynulo?

Minuty?

Hodiny?

Neměla tušení.

Noční můra?

Špatný trip?

Pevně věřila, že ano. Protože jestli tohle byla skutečnost, pak opravdu ležela na pohovce na pódiu, neměla na sobě nic a dlouhé vlasy měla stočené u hlavy. Nedokázala pohnout končetinami. Jako kdyby hrála nějakou roli ve strašidelném, zvráceném dramatu, v takovém, které, a tím si byla jistá, nemá šťastný konec.

Uslyšela další vzrušené zašeptání.

Červené světlo začalo nepatrně blikat a jen zdůrazňovalo vyděšené úderý jejího srdce. Představovala si, že vidí bělma desítek očí zírajících na ni z temnoty.

Bůh mi pomáhej.

Zaskřípala zuby a vůlí se snažila přimět své končetiny k pohybu, ale nedočkala se žádné reakce. Ničeho.

Pokusila se vykřiknout, zařvat, říct někomu, aby zastavil tohle šílenství! Vydralo se z ní jen nepatrné zakňourání.

Zmocnil se jí strach.

Copak to někdo nemůže zarazit? Někdo z diváků? Copak nevidí její hrůzu? Neuvědomují si, že ten vtip zašel až příliš daleko? Beze slova je prosila očima. Pódium začalo pomalu osvětlovat několik vhodně umístěných žárovek, které vytvářely měkkou, neostrou zář zdůrazněnou pomrkávající rudou lampou.

Po pódiu se převalovaly chomáče mlhy.

Zdálo se, že neviditelní diváci zašuměli očekáváním. Co se s ní stane? Věděli to? Byl to rituál, kterého už byli svědky dřív, snad jím dokonce prošli sami? Nebo to bylo něco horšího, něco příliš strašného, aby na to vůbec pomyslela?

Odsoudili ji k smrti.

Ne! Bojuj, Rylee, bojuj! Nevzdávej se! Nedělej to!

Znovu se vši silou pokusila pohnout a znovu ji její svaly neposlechly. Marně se snažila zvednout jednu ruku, hlavu, nohu, zkrátka cokoli, ale nedokázala to.

Pak ho uslyšela.

Vlasy na zátylku se jí zjezily strachem ledovým jako vody Severního moře. Okamžitě věděla, že na pódiu už není sama. Koutkem jednoho vyděšeného oka zahlédla pohyb. Chuchvalci převalující se houstnoucí mlhy přicházela temná postava vysokého muže s širokými rameny.

V hrdle jí vyschlo.

Srdce jí sevřela panika.

Zírala na něj. Sledovala, jak se pomalu přibližuje. Strach ji ochromoval. Byl to on. Muž, o kterém si milovníci vampýrů šep-tali.

Skoro čekala, že bude mít na sobě černou kápi s šarlatovým lemováním, obličej bledý jako smrt, žhnoucí oči a blýskající se špičáky, které odhalí, jakmile ohrne rty.

Ale nebylo to tak. Tenhle muž sice byl částečně oblečený v černém, ale neměl žádnou kápi, žádné záblesky rudého saténu, žádné žhnoucí oči. Byl štíhlý, ale s pevným tělem. A byl neuvěřitelně sexy. Oči ukrýval za velkými zrcadlovými slunečními brýlemi. Měl černé vlasy, nebo byly možná mokré, a tak dlouhé, že se dotýkaly límce černého koženého saka. Ošoupané džíny mu seděly nízko na bocích. Vybledlé tričko bývalo kdysi tmavé. Vysoké boty z hadí kůže už byly odřené a měly sešlapané podpatky.

Něčím jí připadal povědomý, ale nedokázala jeho obličej přesně zařadit.

Z temnoty kolem pódia zahučelo dychtivé očekávání.

Znovu si pomyslela, že je to neobvyklý sen, podivná noční můra nebo halucinace, která teď byla stejně vzrušující jako děsivá.

Ach prosím..., ať to není skutečné...

Došel k pohovce a zastavil se. Skřípění podrážek jeho bot jí už nedunělo v hlavě, jen sykot dychtivých diváků přehlušoval její vlastní rozbušené srdce.

Zadní část pohovky oddělovala jejich těla, ale on jí položil velkou mozolnatou ruku na holý krk. Rozechvělo ji to, rozproudilo krev a maličko zaplašilo strach, který ji ochromoval. Špičkami prstů jí jemně třel klíční kosti, až se jí ještě víc zrychlil tep.

Jedné její části, velmi malé části, připadal smyslný.

Neviditelný dav se rázem utišil.

„Tohle,“ prohlásil pánovitým, ale hlubokým hlasem, jako kdyby oslovoval neviditelné obecnstvo, „je vaše sestra.“

Přítomní jen vzrušením vydechli „aaach“.

„Sestra Rylee.“

Ano, to je její jméno, ale... o čem to mluví? Chtěla mu odporovat, zavrtět hlavou, povědět mu, že to, co se tady děje, je špatné, že její bradavky jsou ztuhlé jen chladem, ne touhou a že chvění hluboko uvnitř jejího těla rozhodně *není* fyzický chtíč.

Ale on znal pravdu.

Cítil její žádostivost. Vytušil její strach. A ona věděla, že ji pro její vášnivé emoce miluje.

Nedělejte to, prosila ho beze slov, ale byla si jistá, že si čte protichůdné signály v jejích rozšířených zorničkách, v jejím zrychleném dechu i ve sténání, které vyjadřovalo spíš touhu než strach.

Jeho silné prsty maličko přitlačily a horká břítška prstů se silně tiskla na její kůži.

„Sestra Rylee se k nám dnes večer dobrovolně připojila,“ prohlásil přesvědčivě. „Je připravená podstoupit nejvyšší, konečnou oběť.“

Jakou oběť? To neznělo dobře. Rylee se znovu pokusila zaprotestovat, odtáhnout se, ale byla ochromená. Jediná část jejího těla,

kteř nebyla úplně otupělá, byl její mozek, a zdálo se, že i ten jako by se ji chystal zradit.

Věř mu, šeptala jedna její část. Víš, že tě miluje..., cítíš to... A jak dlouho jsi čekala na někoho, kdo by tě miloval?

Ne! Tohle bylo šílené. Mluvila z ní droga.

Ale chtěla se poddat dotekům jeho prstů sklouzávajících a sjíždějících o maličko níž v horké stopě podél řader a stále blíž k jejím rozbolavělým bradavkám.

Hluboko uvnitř se zachvěla. Pociťovala touhu.

Ale to bylo špatné. Nebo ne...?

Naklonil se blíž, nosem se zabořil do jejích vlasů a rty se dotkl ucha. Zašeptal tak tiše, že to slyšela jen ona: „Miluji tě.“ Roztála. Chtěla ho. Prostoupily ji záchvěvy vzrušení. Jeho prsty třely kůži pod klíčními kostmi maličko silněji, až se bořily do masa. Na okamžik zapomněla, že je na pódiu. Byla s ním sama a on se jí dotýkal..., miloval ji... Toužil po ní jako ještě žádný muž... A...

Tvrdě přitlačil.

Silný prst se zafal do jejího masa a rýpl ji do žebra.

Projela jí ostrá bolest.

Oči se jí rozšířily.

Tělem jí zacloumal strach a adrenalin. Srdce jí zběsile a poplašeně bušilo.

Co si myslela? Že ji svede?

Ne!

Láska? Ach, prokristapána, on ji nemiloval! *Rylee, nenech se oklamat. Neskoč na tak hloupou lest.*

Zatracený halucinogen ji přesvědčil, že ji má rád, ale on, ať je to kruci kdokoli, ji chce využít jen pro své zvrácené představení.

Zírala na něj. Poznal její hněv.

Ten zmetek se usmál, až se mu bíle zableskly zuby.

Tehdy poznala, že vychutnává její bezmocnou zlost. Cítil, jak jí buší srdce, jak její žhavá krev horečnatě proudí žilami.

„Zde je neposkvrněná krev panny,“ pronesl k neviditelnému davu.

Ne!

Máte špatnou dívku! Já nejsem...

Usilovně se soustředila a pokusila se promluvit, ale jazyk se odmítal pohybovat a hlasivkami neprošel žádný zvuk. Snažila se bojovat, ale její končetiny byly bezmocné.

„Neboj se,“ zašeptal.

S hrůzou hleděla, jak se sklání ještě níž, blíž k ní, a cítila jeho horký dech. Rozevřel rty a odhalil zuby.

Zablýskly se dva jasné špičáky, přesně jak si to představovala!

Prosím, bože. Prosím pomoz mi se vzbudit. Prosím, prosím...!

V dalším okamžiku cítila ledové bodnutí, jako píchnutí jehlou, když jeho ostré špičáky protrhly kůži a lehce zajely do tepny.

Její krev začala prýštit...